

Бестселър № 1 на NEW YORK TIMES

ЕМИЛИ ХЕНРИ

Победител в GOODREADS CHOICE AWARDS

СРЕЩИ ПО ВРЕМЕ НА ВАКАНЦИЯ

„Перфектното литературно бягство.“ – Джоди Пико

СН
СОФТИПЕС

Това лято

– П О П И – обажда се Суапна от централното място на безличната сива конферетна маса, – какво имаш за нас?

Като блага господарка на империята, наречена „Пътешествия + Почивка“, Суапна Бакши-Хайсмит едва ли би могла да бъде по-далеч от двете основни базови ценности на нашето прелестно списание.

Последния път, когато Суапна почива, като че ли беше преди три години, когато беше бременна в деветия месец и докторът ѝ нареди да пази леглото. Но дори тогава прекарваше цялото си време във видеоразговори с офиса, като балансираше лаптопа върху корема си, затова не мисля, че би могло да се нарече почивка. Всичко в нея е остро, целенасочено и прецизно – от оформената назад модерна прическа тип каре до ниските ѝ заострени обувки „Александър Уонг“, обсипани с капси.

Свършено нанесената ѝ очна линия би могла да пререже алуминиево кенче, а смарагдовозелените ѝ очи биха могли

да го пресоват впоследствие. В този момент и двете са насочени право към мен.

– Попи? Ехо?

Примигвам, за да се отърся от унеса, намествам се на стола и се прокашлям. Напоследък често ми се случва да изпадам в такива състояния. Когато работата ти изисква да се появяваш в офиса едва веднъж седмично, не е добре половината от това време да блееш като някое хлапе в час по алгебра, а още по-зле е да го правиш в присъствието на страховитата си и вдъхновяваща шефа.

Заглеждам се в тефтера пред себе си. Преди идвах на петъчните срещи с десетки предложения, записани с голям ентузиазъм. Идеи за статии за непознати фестивали в чужди държави, за популярни местни ресторанти с пържени десерти, за природни явления на някой конкретен плаж в Южна Америка, за многообещаващи лозови насаждения в Нова Зеландия, за нови трендове сред заклетите авантюристи или методи за дълбока релаксация за любителите на спа процедурите.

Записах тези бележки сякаш в някаква паника, все едно всяко преживяване, което се надявах някой ден да ми се случи, бе живо и растеше в мен, протягаше клони и си проправяше път през вътрешностите ми, за да намери път навън. Преди тези срещи обикновено прекарвах три дни в състояние, подобно на транс – ровех в гугъл, преглеждах снимка след снимка след снимка на различни места, които никога не бях посещавала, а в корема ми се заформяше къркорещо усещане на духовен глад.

Днес обаче бях отделила десет минути, за да запиша имената на няколко държави.

На държави, дори не на градове.

Суапна се е вторачила в мен в очакване да споделя следващата си впечатляваща идея за лятно пътуване, а аз гледам думата „Бразилия“.

Бразилия е петата по големина държава на света. Заема 5,6 процента от сушата на Земята. Човек не може да напише кратък интригуващ материал за това какво е да почиваш в Бразилия. Трябва да избере поне някой конкретен регион.

СРЕЩИ ПО ВРЕМЕ НА ВАКАНЦИЯ

Отгръщам страницата и се преструвам, че преглеждам какво е написано на следващата. Празна е. Когато колегата ми Гарет се навежда, за да надзърне над рамото ми, аз затварям тефтера с бързо движение.

– Санкт Петербург – изтърсвам.

Суапна повдига едната си вежда. Започва да крачи покрай масата.

– Писахме за Санкт Петербург в летния брой преди три години. Не помниш ли? Фестивалът на белите нощи?

– Амстердам? – намесва се Гарет до мен.

– Амстердам е пролетен град – отвръща Суапна с едва осезаемо раздражение. – Не може да представиш Амстердам без лалетата.

Бях чула, че е посетила над седемдесет държави, някои от които по два пъти.

Прави пауза, като потупва телефона в едната си длан, докато мисли.

– Освен това Амстердам е толкова... модерен.

Суапна твърдо вярва, че ако си в крак с модата, значи си демоде. Ако усети, че се заражда интерес към Торун, Полша, например, значи Торун отпада за следващите десет години. На стената до бюрата има списък (Торун не фигурира в него) на места, за които *П + П* няма да пише. Всяка дестинация е попълнена с почерка на Суапна и до нея има дата. Освен това се провежда тайно наддаване кой град кога ще отпадне от Списъка. Няма друг момент, в който в офиса да настъпва такова тихо вълнение, както в утрините, когато Суапна влезе с бойна крачка и с дизайнерската си чанта за лаптоп, метната на рамо, и се отправи право към Списъка с извадена химикалка, готова да задраска един от забранените градове.

Тогава всички я гледат със затаен дъх и гадаят коя дестинация ще извади от забвение. Щом влезе в кабинета си и затвори вратата, онзи, който е най-близо, изтичва до Списъка, вижда кое име е зачеркнато и се обръща да го прошепне на всички в редакцията. Обикновено следва тихо празненство.

Когато предишната есен Париж бе изваден от Списъка, някой отвори бутилка шампанско, а Гарет извади една

червена барета от чекмеджето на бюрото си, където очевидно я беше прибрал в очакване именно на този момент. Носи я цял ден и я махаше всеки път, щом чуехме изщракването и изскърцването на вратата на Суапна. Мислеше, че му се е разминало, докато тя не се спря край бюрото му на тръгване от офиса и не му каза:

– *Au revoir*³, Гарет.

Лицето му стана червено като баретата и макар според мен Суапна да го каза изцяло шеговито, той така и не успя да възстанови увереността си след този случай.

След като Амстердам бе обявен за „модерен“, страните на Гарет подминаха баретеното червено и добиха нюанс на цвекло.

Отнякъде някой предлага Козумел. После се чува глас за Лас Вегас, върху което Суапна се замисля за момент.

– Вегас може да се окаже забавен. – После поглежда право към мен. – Попи, не мислиш ли, че Вегас може да се окаже забавен?

– Определено може се окаже забавен – съгласявам се.

– Санторини – вмята Гарет и звучи като анимационно мишле.

– Санторини, разбира се, е прекрасен – съгласява се Суапна и Гарет въздъхва шумно и облекчено. – Но искаме нещо вдъхновено.

Отново ме поглежда. Целенасочено. Знам защо го прави. Иска аз да напиша големия материал. Защото затова съм тук.

Стомахът ми се свива.

– Ще продължа да мисля и ще ти споделя идеите си в понеделник – предлагам.

Тя кимва в знак на съгласие. Гарет се отпуска на стола до мен. Знам, че двамата с приятеля му отчаяно искат да се насладят на безплатна ваканция на Санторини. Както всеки друг пътуващ журналист. Вероятно както всеки човек на планетата.

³ Довиждане (фр. ез.). – б. пр.

СРЕЩИ ПО ВРЕМЕ НА ВАКАНЦИЯ

Както и аз би трябвало да искам.

„Не се предавай – ще ми се да кажа на колегата си. – Ако Суапна търси вдъхновение, няма да го получи от мен.“

От дълго време не ме е спождало такава.

– МИСЛЯ, ЧЕ ТРЯБВА ДА НАСТОЯВАШ за Санторини – казва Рейчъл и завърта чашата си с розе върху покритата с мозайка маса в заведението. Виното е прекрасно за лятото и благодарение на нейната работа, му се радваме безплатно.

Рейчъл Крон е моден блогър, любителка на френските булдози, родена и отраснала в Горен Ийст Сайд (но слава богу, не от онези негови жители, които се държат така, сякаш е много сладко, че ти си от Охайо и дори че Охайо въобще съществува. Нима някой изобщо е чувал за Охайо?) и най-добра приятелка от най-висока класа.

Въпреки че разполага с първокласна бяла техника, Рейчъл мие на ръка всичките си съдове, защото така се успокоява. Прави го, покачена на десетсантиметрови токове, защото според нея равните обувки са предназначени за моментите, когато човек язди или градинарства, при това единствено ако не е намерил подходящи ботуши на висок ток.

Когато се преместих в Ню Йорк, Рейчъл беше първият човек, с когото се сприятелих. Тя е *инфлуенсър* (тоест ѝ се плаща да ползва определени марки гримове и да се снима край красивата си мраморна тоалетна масичка). Въпреки че до онзи момент не бях имала приятел от интернет средите, това определено си имаше плюсове (тоест никоя от нас не се срамуваше да помоли другата да изчака, докато направи снимка на сандвичите ни). И макар логиката да подсказваше, че не би трябвало да имам много общо с Рейчъл, на третата ни среща (беше в същия винен бар в „Дъмбо“⁴, в който седим в този момент) тя призна, че прави всичките си снимки във вторник, като сменя дрехите и променя

⁴ Идва от английското DUMBO, акроним от Down Under the Manhattan Bridge Overpass, район в Ню Йорк, намиращ се под моста „Манхатън“. – б. пр.

прическите си, докато се мести в различни паркове и ресторанти, а останалите дни от седмицата прекарва в писане на есета и поддържа профилите в социалните мрежи на няколко приюта за кучета.

Бе подхванала тази работа, защото е фотогенична, води фотогеничен живот и има две много фотогенични (макар и вечно нуждаещи се от медицински грижи) кучета.

От друга страна, аз се бях посветила на социалните медии в опит да превърна пътешестването в работа на пълен работен ден. Двете вървим в една и съща посока, но по различни пътища. Да, тя живее в Горен Ийст Сайд, а аз в Долен Ийст Сайд, но и двете сме ходещи реклами.

Отпивам глътка от бълбукащото вино и му позволявам да се разлее в устата ми. Не съм била на Санторини. Някъде из претъпканата къща на родителите ми има пластмасова кутия, пълна с вещи, които нямат нищо общо помежду си. В нея се намира един списък с местата, които мечтая да посетя, който съставих, докато бях в университета. Санторини заема едно от челните места. Неговите изчистени бели форми с широки ивици искрящо синьо море помежду им бяха пълната противоположност на моя пълен с излишни вещи двуетажен дом в Охайо.

– Не мога – казвам ѝ накрая. – Гарет ще избухне в пламъци, ако той е предложил Санторини, аз съм го одобрила, а Суапна накрая избере мен да напиша материала.

– Не разбирам – противи се Рейчъл. – Защо ти е толкова трудно да си избереш място за ваканцията, Попи? Не е като да си пестила цяла година. Просто избери някое място. Отиди там. После избери някое друго. Нали това правиш открай време.

– Не е толкова просто.

– Да, да... – Рейчъл прави пренебрежителен жест с ръка. – Знам, шефката ти иска „вдъхновяваща“ ваканция. Но когато отидеш на някое красиво място и в ръката си държиш кредитната карта на *П + П*, вдъхновението ще те осени. На света няма човек, който да е по-добре оборудван за вълшебно туристическо преживяване от журналист пътешественик, зад чийто гръб стои внушителен медиен конгломерат. Ако

СРЕЩИ ПО ВРЕМЕ НА ВАКАНЦИЯ

ти не можеш да си организираш вдъхновяващо пътешествие, как, по дяволите, се очаква да го направят обикновените хора?

Свивам рамене и си отчупвам парче сирене от дъската с деликатеси.

– Може би точно в това е смисълът.

Тя повдига тъмната си вежда.

– Какъв е смисълът?

– Именно! – отвърщам и тя ме поглежда с безстрастно отвлечение.

– Не се дръж мило и закачливо – изрича с равен тон.

За Рейчъл Крон да си мил и закачлив е почти толкова лошо, колкото е да си модерен за Суапна Бакши-Хайсмит. Въпреки леко размитата визия за косата, грима, дрехите, апартамента и профилите ѝ в социалните мрежи, Рейчъл е дълбоко прагматична личност. За нея животът в публичното пространство е работа като всяка друга, работа, с която продължава да се занимава, защото благодарение на нея успява да си плаща сметките (поне що се отнася до сиренето, виното, грима, дрехите и всичко останало, което клиентите ѝ ѝ изпращат), а не защото фалшивата псевдослава ѝ носи удоволствие. В края на всеки месец публикува пост с най-несполучливите, необработени кадри от фотосесиите си. Текстът към него гласи: „Това е поредица от нагласени фотографии, заснети с цел да ви накарат да пожелаете един живот, който всъщност е недействителен. За тази дейност ми се плаща“.

Да, учила е в училище по изкуства.

По някакъв начин обаче псевдоизкуството, което създава, не намалява популярността ѝ. Когато съм в града в последния ден на месеца, винаги се старая да си уговорим среща, за да видя как проверява нотификациите си и прави гримаси на досада при вида на безбройните нови последователи и събрани харесвания. От време на време сподавя по някой писък и въздъхва:

– Чуй това! „Рейчъл Крон е толкова смела и истинска. Ще ми се да ми беше майка.“ Аз им казвам, че изобщо не ме познават, а те просто не разбират нищичко!